

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha, soudce Mgr. Marka Zimy a soudkyně JUDr. Jitky Hroudové ve věci

žalobkyně: **Ing. X**
bytem X
zastoupena advokátem JUDr. Ing. Petrem Petržílkem, Ph.D.
sídlem Revoluční 1082/8, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **státní tajemnice v Ministerstvu práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalované z 17. 9. 2021, čj. MPSV-2021/137682-332-1

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se domáhá přezkoumání a zrušení shora uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaná zamítla její odvolání a potvrdila rozhodnutí generálního ředitele Úřadu práce České republiky z 29. 6. 2021, čj. UPCR-2021/69532-78099802. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně odvolána ze služebního místa představeného – vedoucí oddělení Kontaktního pracoviště Soběslav, odboru Kontaktního pracoviště Tábor, Krajské pobočky Úřadu práce v Českých Budějovicích.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

2. Generální ředitel žalobkyni odvolal na základě § 60 odst. 1 písm. a) zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, jelikož její systemizované místo představeného bylo zrušeno.

II. Obsah správního spisu

3. Dne 27. 5. 2021 byla žalobkyně na ústním jednání seznámena s plánovaným návrhem změn systemizace, s jejich odůvodněním a s tím, že bude ze služebního místa představeného odvolána a bude převedena na jiné vhodné služební místo.
4. Podnikový výbor odborových organizací Odborového svazu státních orgánů a organizací působících při Úřadu práce ČR vyslovil dne 8. 6. 2021 souhlas s návrhem změny systemizace od 1. 7. 2021 s výhradou, která se týkala počtu systemizovaných míst pro účely zřízení call centra v České správě sociálního zabezpečení.
5. Usnesením vlády České republiky č. 558 z 21. 6. 2021 (dále jen „usnesení vlády“) byla schválena změna systemizace služebních a pracovních míst s účinností od 1. 7. 2021.
6. Změna systemizace byla provedena v Úřadu práce služebním předpisem č. 5/2021, čj. UPCR-2021/67642-78099815, „Změna systemizace služebních a pracovních míst Úřadu práce ČR“ (dále jen „služební předpis“), který schválil generální ředitel Úřadu práce 23. 6. 2021. Článek I označil za rušené místo bez náhrady systemizované místo žalobkyně, článek VII mezi rušené útvary zařadil oddělení Kontaktního pracoviště v Soběslavi, Krajské pobočky Úřadu práce v Českých Budějovicích.
7. Rozhodnutím z 29. 6. 2021, čj. UPCR-2021/69532-78099802, byla žalobkyně ze služebního místa představeného odvolána, a to ke dni doručení tohoto rozhodnutí nejdříve však dnem 30. 6. 2021. Rozhodnutí bylo doručeno fikcí do datové schránky žalobkyně 9. 7. 2021.
8. Proti rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, ve kterém namítala, že změna organizační struktury byla cílená a adresná vůči její osobě, proces návrhu změny systemizace byl nezákonný a jedná se o cílenou dlouhodobou diskriminaci ze strany ředitele Kontaktního pracoviště Tábor.
9. Žalovaná napadeným rozhodnutím odvolání zamítla a potvrdila prvostupňové rozhodnutí. V odůvodnění uvedla, že napadaná změna byla prvostupňovým orgánem řádně odůvodněna, není nahodilá a provedena v souladu se zákonem. Žalovaná uvedla, že je rozsah jejího přezkumu co do důvodů, pro které byla žalobkyně odvolána, omezen. Prvostupňový orgán vycházel z vládou řádně schválené systemizace a služebního předpisu, na jejichž základě došlo ke zrušení služebního místa představeného, a nemohl tedy v daném případě postupovat jinak než podle § 60 odst. 1 písm. a) zákona o státní službě, tedy odvolat žalobkyni pro zrušení jejího systemizovaného místa. Proces změny systemizace byl veden v souladu se zákonem a také projednán s odborovými organizacemi. K dalším námitkám žalovaná uvedla, že z dostupných podkladů ani z předložených důkazů nevyplývá, že by žalobkyně byla vystavena diskriminačnímu jednání.

III. Obsah žaloby

10. Žalobkyně považuje napadené rozhodnutí za nicotné a navrhuje, aby soud jeho nicotnost vyslovil. Pro případ, že by soud nicotnost neshledal, navrhuje žalobkyně, aby soud napadené rozhodnutí jako nezákonné zrušil.
11. Žalobkyně namítá, že nebyla ze služebního místa představené řádně odvolána a že žalovaná v rozporu s § 77 odst. 1 a 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „s. ř.“),

přehlédla nicotnost prvoinstančního rozhodnutí a v důsledku toho je i napadené rozhodnutí nicotné.

12. Nicotnost spatřuje v tom, že bylo rozhodnuto o jejím odvolání již 29. 6. 2021, ačkoliv změna systemizace služebních a pracovních míst podle usnesení vlády nabyla účinnosti až 1. 7. 2021. Žalobkyně mohla být ze služebního místa odvolána nejdříve dnem 1. 7. 2021, a tedy nejdříve dnem 1. 7. 2021 mohlo být datováno rozhodnutí o odvolání ze služebního místa představené.
13. Žalobkyně dále namítá nezákonnost rozhodnutí, jelikož odůvodnění prvostupňového rozhodnutí se opírá o návrh změny systemizace Úřadu práce ČR, nevychází tedy ani z platného a účinného předpisu, ale pouze z jeho návrhu. Žalobkyně nebyla služebním orgánem jakkoliv seznámena s konkrétním zněním schválené změny systemizace, neboť ani ke dni podání žaloby nebyla zveřejněna na webových stránkách.
14. Změna systemizace je podle žalobkyně nezákonná, diskriminační a zcela adresná, jelikož směřuje především vůči její osobě jako takové. Proces završený schválením systemizace je třeba hodnotit jako nezákonný a je třeba jej meritorně přezkoumat, stejně tak jako usnesení vlády.
15. Žalobkyně toto dovozuje z vyjádření ředitele Kontaktního pracoviště Tábor v průběhu roku 2020, 2021 a z pokynu ředitele zaslaného dne 30. 6. 2021, ve kterém pověřil jinou zaměstnankyni kompetentní k převzetí služebních věcí žalobkyně v době, kdy žalobkyni nebylo doručeno rozhodnutí o odvolání z pozice přestavené. Stejně tak byla poškozována její práva, které ji zaručuje zákon o státní službě, tím, že v průběhu roku 2020 ji ředitel Kontaktního pracoviště v Táboře neseznámil s údajnými stížnostmi proti žalobkyni a ani na její žádost je žalobkyni neposkytl.
16. Změna systemizace byla zdůvodněna potřebou racionalizace a nastavení efektivního řízení. Současný stav ukazuje, že zrušením samostatného oddělení Kontaktního pracoviště Soběslav nedošlo k optimalizaci nastavených procesů, naopak v rámci krajské pobočky zůstaly zachovány mnohem menší samostatná oddělení a dochází k neefektivnímu vynakládání veřejných prostředků. Změna systemizace byla nezákonná, provedena v rozporu s pokyny ředitelky personálního odboru generálního ředitelství Úřadu práce ČR ze 13. 4. 2021 a předmětné změny měly být projednány se všemi dotčenými zaměstnanci, kteří s nimi měli vyjádřit souhlas.
17. Ze služebního předpisu vyplývá, že nebyla převedena všechna systemizovaná místa Oddělení Kontaktního pracoviště Soběslav a nedošlo ke změně Organizačního řádu Úřadu práce ČR.
18. Zároveň navrhl, aby si soud vyžádal u Úřadu vlády k důkazu materiály týkající se usnesení vlády.

IV. Vyjádření žalované

19. Žalovaná navrhl zamítnout žalobu jako nedůvodnou a vzhledem k totožnosti žalobních námitek s těmi odvolacími se plně odvolala na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
20. Rozhodnutí nicotná nejsou, jelikož prvostupňový orgán stanovil účinky rozhodnutí o odvolání ze služebního místa k datu zrušení předmětného služebního místa. Rozhodnutí založil na přijaté a platné systemizaci a na základě nově určené organizační struktury.

21. Žalované je z její úřední činnosti známo, že fungování dotčených útvarů Úřadu práce je dlouhodobě konfliktní, neefektivní a problémové, přičemž pokus služebního orgánu tento stav zvrátit stanovením jiného organizačního členění nelze považovat za diskriminační postup.
22. Judikatura Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), na kterou se odkazuje žalobkyně, není přiléhavá, jelikož se týká posouzení systemizace coby podkladu pro rozhodnutí, co do její zákonnosti, tedy nikoli s ohledem na efektivitu přijatého řešení v uspořádání úřadu.
23. Prvoinstanční rozhodnutí bylo vypraveno do datové schránky žalobkyně dne 29. 6. 2021, doručeno bylo fikcí dne 9. 7. 2021. Od 1. 7. 2021 byla žalobkyně zařazena mimo výkon služby pro jiné překážky na straně zaměstnavatele se 100% náhradou platu, a to z objektivních důvodů neexistence služebního místa představeného, o jehož zrušení byla žalobkyně objektivně informována.

V. Posouzení věci soudem

24. Ve věci se konalo ústní jednání v souladu s § 49 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).
25. Žalobkyně setrvala na své argumentaci, na kterou odkázala. Zároveň poukázala na rozsudek zdejšího soudu z 23. 6. 2021, čj. 9 Ad 10/2018-52, který přisvědčil obdobné žalobní argumentaci. Navrhla, aby soud vyslovil nicotnost napadeného rozhodnutí, nebo aby ho zrušil pro nezákonnost.
26. Žalovaná také odkázala na svoji argumentaci a napadené rozhodnutí. Navrhla, aby soud žalobu zamítl.
27. Na jednání soud provedl k důkazu žalobkyní předložené listiny a zjistil z nich následující skutečnosti.
28. Mgr. X 15. 4. 2021 zaslal několika osobám včetně žalobkyně sdělení ředitelky personálního odboru a vzdělávání generálního ředitelství Úřadu práce z 13. 4. 2021 o možnosti podávat návrhy na změnu systemizace k 1. 7. 2021. Podstatou změny systemizace je změna systemizovaných míst na projekt FLEXI a že dále mohou být předkládány neodkladné změny a administrativní změny, ve výjimečných případech lze taktéž podat návrh na přesun místa v rámci krajské pobočky. Případné změny musí být projednány s generálním ředitelem a s dotčenými zaměstnanci (*email z 15. 4. 2021; žalobkynina příloha č. 3*).
29. Ing. X informoval 30. 6. 2021 paní X, že žalobkyně nastoupí od 1. 7. 2021 na soběslavské pracoviště a že paní X je pověřená osoba k převzetí věcí, které žalobkyně nebude na novém pracovišti potřebovat. Tento e-mail paní X přeposlala žalobkyni a požádala ji o předání služebních věcí (*e-mail z 30. 6. 2021; žalobkynina příloha č. 1*).
30. Ing. X následně informoval žalobkyni, že v souvislosti s organizační změnou dojde na soběslavském pracovišti ke změně uspořádání kanceláří a žalobkyně se přesune do kanceláře v přízemí. Následně žalobkyni požádal, aby se do kanceláře přesunula do pátku 2. 7. 2021. Na to žalobkyně reagovala e-mailem panu Ing. X, kterému popsala situaci a sdělila, že kancelář, do níž se má přesunout, není připravena a termíny stanovené Ing. X jsou šibeniční. Jeho jednání považuje žalobkyně za pokračující bossing. Ing. X reagoval e-mailem z 2. 7. 2021 a žalobkyni sdělil, že ruší pokyn Ing. X a k přestěhování žalobkyně dojde do 16. 7. 2021 (*emailová komunikace z 1. a 2. 7. 2021; žalobkynina příloha č. 2*).

31. Paní X sdělil na osobním jednání 29. 6. 2021 Ing. X, že v rámci změny systemizace bude navrženo zrušení oddělení Kontaktního pracoviště Soběslav, odboru Kontaktního pracoviště Tábor, Krajské pobočky úřadu práce ČR v Českých Budějovicích. Služební místo paní X bude nově zařazeno do Oddělení zprostředkování se služebním působištěm v Soběslavi. Změnou nedochází ke změně systemizačních atributů. Paní X vyjádřila nesouhlas se zrušením samostatného oddělení Kontaktního pracoviště Soběslav (*záznam z ústního jednání z 29. 6. 2021*; žalobkynina příloha č. 5).
32. Dalšími listinami soud důkaz neprováděl, neboť jsou součástí správního spisu.
33. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti. Vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
34. Žalobu podala včas osoba k tomu oprávněná.
35. Žaloba není důvodná.
36. Soud se nejprve zabýval námitkou nicotnosti napadených rozhodnutí a došel k závěru, že takovou vadou netrpí. Nicotnost žalobkyně spatřuje v tom, že prvostupňový orgán vydal rozhodnutí již 29. 6. 2021, ačkoli změna systemizace služebních a pracovních míst nabyla účinnosti až 1. 7. 2021. Ani fakt, že prvostupňový orgán ve výroku uvedl, že se žalobkyně odvolává ze služebního místa představené „*dnem doručení tohoto rozhodnutí nejdříve však dnem 30. června 2021*“, nemůže dle žalobkyně tuto vadu zhojit.
37. Nicotné je takové rozhodnutí, které trpí tak závažnými a nezhojitelnými vadami, že není schopno vyvolat zamýšlené právní účinky a fakticky ani právně neexistuje. Nicotné je rozhodnutí např. pro absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislušnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí atd. (srov. § 77 odst. 1 s. ř. a např. rozsudek NSS ze dne 17. 2. 2020, čj. 8 Ads 194/2019-27, č. 3994/2020 Sb. NSS, bod 17, či aktuální rozsudek NSS ze dne 24. 10. 2023, čj. 6 As 215/2022-54, bod 13 a 14). Žádné takové vady z napadeného rozhodnutí ani rozhodnutí prvostupňového nevyplývají.
38. Stejně tak rozhodnutí netrpí tím, že by bylo právně či fakticky neuskutečnitelné. Odborná literatura za takové označuje rozhodnutí, které ukládá povinnosti neexistující osobě nebo se týká neexistujícího právního vztahu či věci. Z objektivního hlediska je potom domáhání se práv a povinností z takového rozhodnutí právně či fakticky nemožné, případně neproveditelné (viz Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D.: § 77 *Nicotnost rozhodnutí*. Správní řád. Komentář. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2023).
39. O takový případ však ve věci žalobkyně zjevně nejde. Rozhodnutí bylo vydáno příslušným služebním orgánem, příslušnou oprávněnou osobou, má všechny podstatné náležitosti (nezaměnitelné označení účastníků, správního orgánu, číslo jednací, podpis, razítko, datum vyhotovení atd.) a je z něj patrné, jaká práva a povinnosti jsou jím ukládána.
40. Rozhodnutí správního orgánu může být vázáno na časovou podmínku, kdy jeho právní účinky jsou odsunuty do budoucna, jako se tomu stalo v tomto případě. Takovému postupu nebrání žádné zákonné ustanovení správního řádu či zákona o státní službě. Nejde proto ani o rozhodnutí, které by bylo právně či fakticky neuskutečnitelným. Ani skutečnost, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno před účinností změny systemizace, nezpůsobuje jeho nicotnost.

41. Důvody, pro které žalobkyně namítá nicotnost napadeného rozhodnutí, míří na jeho nezákonnost (k tomu viz dále). Ostatně i v rozsudku čj. 9 Ad 10/2018-52, o který se žalobkyně na ústním jednání opírala, bylo služební rozhodnutí soudem zrušeno pro nezákonnost, nikoliv pro nicotnost.
42. Námitka nicotnosti není důvodná.
43. Soud se dále zabýval zákonností napadeného rozhodnutí. Žalobkyně vznesla v tomto ohledu v zásadě dvě námitky – předčasnost rozhodnutí o odvolání ze služebního místa a diskriminační či šikanózní důvod pro odvolání.
44. Výrok rozhodnutí o odvolání žalobkyně ze služebního místa zněl takto: „*podle § 60 odst. 1 písm. a) zákona o státní službě se státní zaměstnankyně dnem doručení tohoto rozhodnutí nejdříve však 30. června 2021 odvolává ze služebního místa představeného [...]*“.
45. Jak již soud uvedl výše, obecně platí, že rozhodnutí správního orgánu může být vázáno na časovou podmínku. V době rozhodování byl již správní orgán vázán platným služebním předpisem i platnou změnou systemizace, která byla po řádném procesu schválená v souladu s § 18 odst. 4 zákona o státní službě. Bodem II usnesení vlády bylo jednotlivým ústředním orgánům státní správy uloženo, aby se schválenou systemizací řídily. Datum vyhotovení ani vydání rozhodnutí vůči žalobkyni nemá žádných účinků, co do jejího odvolání z místa představené. Žalobkyně nemohla být odvolána k datu vydání rozhodnutí, tj. k 29. 6. 2021, to ale rozhodnutí o odvolání žalobkyně nestanovilo. Účinky s ohledem na jeho předběžnou vykonatelnost (§ 168 odst. 2 zákona o státní službě) mohlo rozhodnutí vyvolat až ke dni doručení rozhodnutí, případně 30. 6. 2021, tak jak prvostupňový orgán uvedl ve výroku. V žalobkynině případě došlo k odvolání doručením rozhodnutí, tj. 9. 7. 2021.
46. Z § 60 zákona o státní službě vyplývá, že představeného odvolává ze služebního místa ten, kdo jej na dané služební místo jmenoval, a může tak učit pouze z důvodů taxativně vymezených. Je to pravomoc svěřená konkrétnímu služebnímu orgánu spojená s jinou právní skutečností, v žalobkynině případě s tím, že *došlo ke zrušení služebního místa představeného* [písm. a) citovaného ustanovení]. Žalobkyně byla v souladu se zákonem odvolána oprávněnou osobou a ke zrušení místa představeného došlo s účinností k 1. 7. 2021 změnou systemizace.
47. Soud souhlasí s žalobkyní potud, že správní orgán prvního stupně pochybil, když ve výroku jako nejdřívejší datum odvolání žalobkyně ze služebního místa stanovil 30. 6. 2021. K tomu dni žalobkyně odvolána být nemohla, neboť ten den její místo stále existovalo. Toto pochybení však nemělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť rozhodnutí o odvolání bylo žalobkyni doručeno 9. 7. 2021 a teprve k tomuto dni byla v souladu se zněním výroku odvolána ze svého služebního místa.
48. Zákon o státní službě výslovně neupravuje souslednost zrušení služebního místa a odvolání ze služebního místa představeného. Z § 60 odst. 1 písm. a) zákona o státní službě neplyne, že by rozhodnutí o odvolání bylo možné *vydat* teprve poté, co dojde ke zrušení služebního místa. Plyne z něj pouze to, že k samotnému odvolání může dojít teprve tehdy, když je služební místo představeného zrušeno. Účelem § 60 odst. 1 zákona o státní službě není upravit časovou souslednost jednotlivých aktů, ale taxativně stanovit důvody, pro které lze představeného z jeho místa odvolat.

49. Tento závěr není v rozporu s rozsudkem zdejšího soudu čj. 9 Ad 10/2018-52, na který žalobkyně odkazovala. V něm devátý senát uvedl, že: „*organizační změna, ze které mělo vyplynout zrušení služebního místa představeného zastávaného žalobcem, ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí ani ke dni 31. 12. 2017, k němuž byly účinky odvolání žalobce ze služebního místa představeného vztaženy, účinná nebyla. K odvolání žalobce ze služebního místa představeného tak došlo dříve, než systemizace nabyla účinnosti, tedy v době, kdy služební místo, na němž byl žalobce zařazen, ještě existovalo*“ (bod 54; důraz doplněn). Žalobkynina věc je od této situace odlišná, jak již soud vysvětlil výše. Žalobkyně byla odvolána ze svého místa ke dni doručení rozhodnutí, přičemž v ten den (9. 7. 2021) již organizační změna účinná byla.
50. K tomu soud doplňuje, že i pokud by byl správný žalobkynin výklad § 60 odst. 1 písm. a) zákona o státní službě, na věci by to nic nezměnilo.
51. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí žalované o odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, přičemž soud je povinen vycházet ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Obě rozhodnutí přitom tvoří jeden celek (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS z 12. 10. 2004, čj. 5 Afs 16/2003-56, č. 534/2005 Sb. NSS, a rozsudky téhož soudu z 28. 12. 2007, čj. 4 As 48/2007-80, z 26. 3. 2008, čj. 9 As 64/2007-98, či z 29. 11. 2012, čj. 4 Ads 97/2012-66). Žalobkynin výklad by vedl k tomu, že by sice prvostupňové rozhodnutí bylo nezákonně vydáno před účinností změny systemizace, nicméně žalovaný rozhodoval již v době, kdy by tento důvod nezákonnosti odpadl, neboť v mezidobí nabyla změna systemizace i služební předpis účinnosti. Důvod možné nezákonnosti prvostupňového rozhodnutí by tedy dodatečně odpadl, a to dříve než toto rozhodnutí, ač bylo předběžně vykonatelné (§ 168 odst. 2 zákona o státní službě), vyvolalo jakékoliv právní účinky (k tomu srov. přiměřeně rozsudek NSS z 15. 7. 2021, čj. 9 Ads 361/2019-39, body 14-15).
52. Žalobkynina argumentace tudíž nemůže vést k výsledku, který požaduje.
53. Není pravdou, že bylo rozhodnutí založeno pouze na návrhu změny systemizace tak, jak uvádí žalobkyně. Služební orgán vycházel z platných interních organizačních aktů, tj. ze schválené systemizace a ze schváleného služebního předpisu přijatého na základě schválené systemizace, který je pro zaměstnance závazný a se kterým musela být žalobkyně seznámena a musel jí být k dispozici (§ 11 odst. 3 *in fine* zákona o státní službě). Správní orgán postupoval i v souladu s čl. 36 Metodického pokynu náměstka ministra vnitra pro státní službu č. 2/2019, když v rozhodnutí o odvolání ze služebního místa představeného odkázal na „*vnitřní systemizaci*“, resp. služební předpis, kterým byla upravena organizační struktura služebního úřadu. Na služební předpis, na základě kterého je služební místo zrušeno, je třeba odkázat, neboť je podkladem pro vydání rozhodnutí, a správně je součástí správního spisu.
54. Soud se neztotožňuje ani s námitkou žalobkyně, že je rozhodnutí nezákonné, jelikož nebyla seznámena se schválenou verzí systemizace. V souzené věci není pochyb, že se žalobkyně o tom, že bude jí zastávané služební místo zrušeno, dozvěděla již dříve. S plánovanou změnou systemizace a s tím, že bude odvolána ze služebního místa představeného, byla žalobkyně prokazatelně seznámena již 27. 5. 2021 na ústním jednání, což stvrdila svým podpisem. Nezveřejnění schválené verze systemizace na webových stránkách státní správy nemůže být důvodem nezákonnosti rozhodnutí o odvolání žalobkyně z místa představeného.

55. Nadto soud uvádí, že rozhodnutí o odvolání ze služebního místa představeného lze vydat jako první úkon v řízení (§ 165 zákona o státní službě). Platí tedy, že se nepoužije se § 46 odst. 1 s. ř. ani se neuplatní § 36 odst. 3 s. ř. o právu účastníka řízení vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Služební orgán nevyzývá účastníka řízení k uplatnění tohoto práva.
56. Další žalobní námitky směřují k nezákonnosti systemizace jako takové.
57. V souladu s judikaturou je soud při přezkumu systemizace a změny organizační struktury, jako podkladů pro rozhodnutí o odvolání ze služebního místa představeného, oprávněn zkoumat důvody, účelnost, vhodnost a další věcné parametry zvolené organizační struktury jen ve výjimečných případech, například v souvislosti s konkrétními vážnými pochybnostmi vyvolávajícími podezření, že zvolená organizační struktura či její změna nemá sledovat legitimní zájmy (slouží k šikaně či diskriminaci) a nemá žádný rozumný důvod (srov. rozsudek NSS z 15. 9. 2020, čj. 4 Ads 423/2019-70, č. 4088/2020 Sb. NSS, bod 51).
58. Žalobkyně namítá, že systemizace je nezákonná, jelikož byla vedena motivací odstranit ji ze služebního místa představeného a vnímá ji jako diskriminační. Žalobkyní tvrzené pochybnosti však soud nepovažuje za důvodné, jelikož jsou buď založeny na domněnkách a subjektivním hodnocením žalobkyně nebo je žalobkyně neprokázala. Za konkrétní vážnou pochybnost, která by vyvolávala podezření o legitimitě změny systemizace, nelze považovat pokyn udělený ředitelem Kontaktního pracoviště Tábor jiné zaměstnankyni v e-mailové komunikaci, ve kterém dotčenou pověřil k tomu, aby od žalobkyně převzala její služební věci. Vážné pochybnosti nezpůsobuje ani líčení zmatených přesunů do nové kanceláře či žalobkyniny úvahy o vhodnosti umístění kanceláří v budově, jelikož se tyto skutečnosti staly až po schválení změny systemizace, a navíc dostatečně přesvědčivě nesvědčí tomu, že mezi žalobkyní a ředitelem kontaktního pracoviště Tábor trvaly dlouhodobě neshody a konflikty natolik intenzivní, aby bylo věrohodně prokázáno, že systemizace spočívající ve zrušení místa představené a celého oddělení byla skutečně účelová. Zneužití institutu služebního hodnocení žalobkyně za rok 2020 k odvolání žalobkyně z místa představeného i proces vyřizování jejích stížností zůstaly pouze v rovině tvrzení, jelikož žalobkyně nenavrhla soudu žádné důkazy, kterými by tato pochybení prokázala.
59. Změnou systemizace nedošlo pouze ke zrušení žalobkyní obsazeného systemizovaného místa, ale celého kontaktního pracoviště. Zcela jistě se nejedná o změnu organizační struktury výlučně adresnou a cílenou na žalobkyni. Jak uvedla žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí, spolu s místem žalobkyně bylo zrušeno bez náhrady dalších 6 míst, 41 služebních míst bylo zrušeno a dalších 41 zřízeno. Fakt, že současně s celým oddělením kontaktního pracoviště, bylo zrušeno i místo žalobkyně, nelze považovat za diskriminační. Pokud se žalobkyně v žalobě dožaduje *meritorního přezkoumání stran toho, jaké důvody vedly ke zrušení právě jejího služebního místa*, soud připomíná, že na služební místo představeného není nárok (§ 23 odst. 2 zákona o státní službě) a především to, že systemizace je pouze obecný interní organizační akt dopadající na předem neurčitý okruh adresátů. Vláda tudíž nerozhodovala o tom, zda zruší služební místo, které je obsazené právě žalobkyní. Na tom nemůže nic změnit ani to, že v některých případech lze již z těchto aktů zjistit, kterých konkrétních osob se budou týkat. K zásahu do práv a povinností státního zaměstnance může schválení systemizace i organizační struktury vést, což je ostatně i jejich cílem, nicméně se jedná o dotčení nepřímé, neboť k přímému dotčení

dochází až vydáním rozhodnutí ve věcech státní služby, jakým je také odvolání ze služebního místa přestaveného (viz již citovaný rozsudek NSS čj. 4 Ads 423/2019-75, bod 43).

60. Nadto je soudu z jeho úřední činnosti známo, že žalobkyně nebyla odvoláním z místa představeného a převedením na jiné systemizované místo poškozena, ani nebylo zhoršeno její postavení. Byla převedena na obdobné místo s požadovaným vzděláním, v témže oboru státní služby, byla jí ponechána též platová třída, místo výkonu služby je v témže městě (rozsudek zdejšího soudu z 30. 3. 2023, čj. 6 Ad 4/2022, bod 25). Ani v širším kontextu dopadu systemizace soud nespatřuje diskriminační či nerovné jednání, kterého by se na žalobkyni služební orgán systemizací dopouštěl.
61. Prvostupňový orgán v odůvodnění sdělil, že důvodem pro zrušení oddělení kontaktního pracoviště Tábor bylo nastavení efektivního řízení ve všech zabezpečovaných agendách s cílem maximalizovat vytíženost a optimalizovat nastavení procesů, současně s potřebou zajistit chod nové agendy náhradního výživného. Tomuto odůvodnění odpovídá i přijatý služební předpis. Podle čl. I bylo zrušeno bez náhrady služební místo představeného. Náhradou se za účelem řádného zabezpečení agendy náhradního výživného zřídilo 1 systemizované místo v Ministerstvu práce a sociálních věcí. Dále podle čl. V byla u dalších 13 systemizovaných míst z Kontaktního pracoviště Soběslav provedena změna organizačního zařazení. Čtyři místa byla přesunuta do útvaru oddělení zprostředkování, evidence podpory v nezaměstnanosti, tři místa do oddělení státní sociální podpory a dávek pěstounské péče, tři místa do oddělení příspěvku na péči a dávek osob se zdravotním postižením a tři do oddělení hmotné nouze. V kontextu výše uvedené nemůže obstát tvrzení žalobkyně, že byla systemizace motivována zjevnou snahou eliminovat její osobu, jelikož namísto racionalizace a nastavení efektivního řízení např. dochází k neefektivnímu nakládání s veřejnými prostředky.
62. Tato tvrzení žalobkyně založila pouze na svém subjektivním přesvědčení a nenavrhl soudu žádné důkazy. Soud není oprávněn hodnotit, zda je nové uspořádání vhodnější či efektivnější. I pokud by z následujícího vývoje vyplynulo, že zvolená struktura je zcela nefunkční, není to důvodem pro závěr, že byla žalobkyně ze služebního místa odvolána nezákonně. V tomto ohledu se soud ztotožňuje s názorem vyjádřeným v rozsudku zdejšího soudu z 10. 10. 2019, čj. 11 Ad 17/2018-66, v bodě 80 a 81, že není úkolem soudu, aby posuzoval, zda je zvolená organizační struktura služebního orgánu vhodná a efektivní, zda by nebylo záhodno zvolit organizační strukturu odlišnou, či zda příslušný služební orgán k dosažení efektivního výkonu svěřených úkolů nemohl zvolit takovou novou organizační strukturu, která by se méně dotkla profesního postavení žalobkyně (srov. přiměřeně též rozsudek NSS z 15. 7. 2021, čj. 9 Ads 113/2020-45, bod 40 a judikatura tam citovaná).
63. Dále žalobkyně namítala nezákonnost procesu přijímání změny systemizace. Navrhované změny měly být se zaměstnanci projednány, a ti s nimi měli vyslovit souhlas. Změna systemizace, kterou se zrušilo oddělení kontaktního pracoviště, byla provedena v rozporu s pokyny obsaženými ve sdělení generálního ředitelství Úřadu práce z 13. 4. 2021. S návrhem na změnu systemizace byla sice žalobkyně seznámena, ale nebylo jí umožněno se k němu vyjádřit.
64. K tomu soud uvádí, že změna již účinné systemizace je možná za podmínek v § 18 zákona o státní službě a v souladu s příslušným služebním předpisem náměstka ministra vnitra pro státní službu. Sdělení ředitelky personálního odboru a vzdělávání generálního ředitelství

Úřadu práce nemůže založit povinnost nad rámec zákona a fakt, že nebylo postupováno v souladu s jejím sdělením nemůže založit nezákonnost změny systemizace. Systemizace je rozsáhlý proces, který se mění v čase a podle aktuálních potřeb orgánů státní správy. Pokud došlo v horizontu dvou měsíců k rozšíření původního záměru změny systemizace, který ředitelka nastínila v e-mailové zprávě z 13. 4. 2021, není toto důvodem pro dovozování nezákonnosti celého procesu změny systemizace.

65. Soud má za to, že postup, který žalobkyně nastínila, není předepsán zákonem a ostatně ani ona sama se v žalobě o žádné zákonné ustanovení neopírá. Zákon o státní službě v § 132 odst. 3 písm. a) ukládá služebnímu orgánu povinnost projednat s odborovou organizací návrhy ve věcech systemizace služebních úřadů. Jak vyplývá z obsahu správního spisu, tato povinnost byla splněna. Služební orgán změnu systemizace projednal i se žalobkyní. Žalobkyniny námitky ohledně délky projednání, ani to, že se nemohla k navrhovaným změnám vyjádřit, nemá oporu ve správním spise ani v záznamu o ústním jednání, který žalobkyně signovala bez výhrad.
66. Soud uzavírá, že žalobkyně nepředestřela žádné konkrétní a vážné pochybnosti, že by přijatá změna organizační struktury byla vedena jinými pohnutkami, například diskriminačními či šikanózními. Pochybnosti, které žalobkyně uvedla, jsou založeny pouze na jejím subjektivním hodnocení situací nastalých uvnitř kontaktního pracoviště, proto soud se zřetelem k omezené možnosti soudního přezkumu důvodů změny systemizace, tuto změnu nepovažuje za iracionální, nelegitimní či účelovou.

VI. Závěr a náklady řízení

67. Soud z uvedených důvodů neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
68. O nákladech řízení rozhodl soud výrokem II. podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný byl ve věci plně úspěšný, avšak nevznikly mu žádné náklady řízení nad rámec běžného výkonu úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. října 2023

Mgr. Marek Bedřich v. r.
předseda senátu